

De beslissing der Tweede Kamer

Op 19 Juni j.l. heeft de Tweede Kamer over het wetsontwerp tot reorganisatie van de tandheelkundige opleiding in openbare behandeling vrij langdurig beraadslaagd en het ontwerp ten slotte zonder hoofdelijke stemming aangenomen.

In het licht van de algemene instemming waarmee de voorgestelde vernieuwing van het tandheelkundig onderwijs door de leden van ons Lagerhuis was ontvangen, mag veilig worden aangenomen dat deze ook in de Eerste Kamer met tegemoetkoming zal worden beoordeeld. Naar verluidt mag aldaar op een behandeling nog vóór het zomerreces worden gerekend, zodat bij voorbaat kan worden aangenomen, dat de voorgestelde regeling in het Staatsblad zal verschijnen op een tijdstip waarop het nieuwe studiejaar nog niet zal zijn begonnen. Hiermede zal dan binnenkort de tandheelkundige studie officieel volledig op universitaire basis worden gevestigd.

In de zeventig jaren van haar bestaan is de oude tandheelkundige wetgeving slechts éénmaal gewijzigd. Er waren vijf en dertig jaar verlopen na de instelling van een afzonderlijke bevoegdheid tot uitoefening der tandheelkunst aler de voorwaarden tot verkrijging van die bevoegdheid aan een revisie werden onderworpen. In 1913 werden bij wetswijziging de exameneisen opnieuw geformuleerd en uitgebreid. Dit geschiedde echter binnen het kader der vigerende regeling; de opleiding als niet-universitaire studie in wettelijke zin bleef daarbij in opzet ongewijzigd.

Na een periode van rust, gevolg van de stabilisatie door de min of meer aangepaste wettelijke regeling, groeide in de twintiger jaren opnieuw een onvoldaanheid over de wettelijke status en vooral in het volgende decennium werd men zich in leidende tandheelkundige kringen steeds meer bewust, dat bij de verrassende vorderingen der wetenschappelijke tandheelkunde over een breed front, de bestaande basis ten enen male onvoldoende was om ook ons land een effectief aandeel te laten nemen in het wetenschappelijk onderzoek, dat geleidelijk een steeds belangrijker rol in deze vooruitgang was gaan vervullen.

De daaruit resulterende drang naar reorganisatie van het onderwijs als daarvoor onmisbaar fundament stuitte echter op de gevestigde opvattingen en weerstanden buiten onze kring, waaruit duidelijk viel af te leiden dat op een verwerkelijking niet viel te rekenen. In die jaren heeft schrijver dezer regelen in een beschouwing over de positie van het tandheelkundig onderwijs als zijn overtuiging uitgesproken, dat alleen een revolutie de tandheelkunde uitzicht zou bieden op een aan

andere studierichtingen gelijkwaardige basis. Daarin heeft hij, naar thans is gebleken, geen gelijk gehad, al was er wel een wereldoorlog van tot dusver ongekende omvang en gevolgen voor nodig geweest om de van oudsher bestaande slagbomen van vooroordeel en verzet tegen een radicale onderwijsvernieuwing te doen wegvallen.

Het bekende rapport van de Commissie van Advies is daar om getuigenis af te leggen hoezeer zich een verandering in de geesten buiten de tandheekunde heeft voltrokken, een ommekeer die niet anders dan met grote verheugenis mocht worden vastgesteld. De gunstige invloed daarvan heeft zich zowel over de Regering als over de volksvertegenwoordiging uitgebreid en zo kunnen wij nu de uitdrukking daarvan neergelegd vinden in de thans gevallen beslissing ten gunste ener conversie van de tandheekundige studie tot hoger onderwijs.

De belangrijke uitbreiding van de medische en biologische basis leidt uiteraard tot nauwere betrekkingen met het onderwijs in de geneeskunde. De specifieke belangen echter van het tandheekundig onderwijs op fysisch en technologisch terrein, waar de geneeskunde geen aandacht aan kan wijden, deed, ten einde deze tot hun volle recht te doen komen, het verlangen uitgaan naar een zelfstandige organisatie van de opleiding in een eigen faculteit. Ondanks de min of meer onverwachte steun van leden der geneeskundige faculteit aan dit denkbeeld en de toegewijde verdediging er van door enige leden der Tweede Kamer, is het er echter niet toe gekomen. In zijn beroep op de in studie zijnde reorganisatie van het hoger onderwijs, waarop de minister niet vooruit wilde lopen, stond deze bewindsman naar buiten althans sterk. Het valt te verwachten, dat de betreffende, zéér uitgebreide commissie nog geruime tijd nodig zal hebben voor haar rapport en zo zal althans de eerste jaren de geneeskundige faculteit haar goede zorgen hebben uit te strekken over de opleiding der nieuwe generatie van toekomstige tandartsen. Er is echter alle reden voor de verwachting dat de faculteit haar volle medewerking zal willen verlenen om de nieuwe studieregeling zo goed mogelijk tot haar recht te doen komen.

Een wanklank werd helaas vernomen van de zijde der betrokkenen, die, op de kentering van de oude en de nieuwe studiegang, in hun optreden blijk hebben gegeven de opleiding alleen te waarderen voor zover zij een middel is om op de snelste wijze tot een bevoegdheid te geraken. De Kamer heeft uit billijkheidsoverwegingen gemeend hun de gelegenheid tot dit laatste niet te moeten onthouden. Zonder hun dit succes te misgunnen moge worden vastgesteld, dat deze studerende hun tandheekundige aspiraties op weinig verheffende wijze hebben kond gedaan. Het vooruitlopen op de nog niet van kracht zijnde reorganisatie was uit de nood der overbezetting van het Tandheekundig Instituut te Utrecht geboren en de beslissing der Tweede Kamer heeft daaraan een nieuw accent verleend. Aan de vindingrijkheid, om ook voor dit onverwachte nieuwe aspect der overbevolking een oplossing te vinden, zullen hoge eisen worden gesteld. Overheidshulp zal hierbij onmisbaar blijken.

B.